

ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΣΕ
ΚΡΙΣΗ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

lifestyle

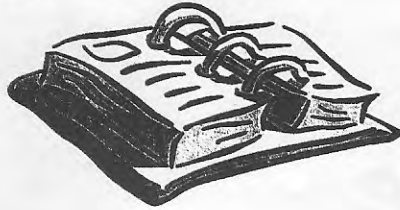
&

φοιτητές

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004

**ΓΙΑΤΙ
ΞΕΡΟΥΜΕ ΝΑ
ΠΕΡΝΑΜΕ
ΚΑΛΑ ...**

ΠΑΣΠ Π.Τ.Δ.Ε. - Τ.Ε.Α.Π.Η.

Μέσα σε αυτό το σύστημα που δημιουργεί και αναπαράγει διαχωρισμένους ρόλους, αυτή η προσπάθεια αρνείται να εκτιμηθεί με οποιαδήποτε μορφή «εμπορευματικό ισοδύναμο» και επιθυμεί να δημιουργήσει μια σχέση αδιαμεσολάβητη από εμπορευματικές διαδικασίες με τον δέκτη της. Προτάσσουμε την αυτοοργάνωση και τον αυτοκαθορισμό. Σκοποί μας, η ανάδειξη και το ξεπέρασμα του ρόλου του φοιτητή, ενός ρόλου που μας θέλει αποκομμένους από τους ευρύτερους κοινωνικούς ανταγωνισμούς και αφοσιωμένους στα συντεχνιακά, καριερίστικα συμφέροντά μας, και η ανάδειξη της λειτουργίας και της φύσης του πανεπιστημίου, αυτού του θεσμού που πηγάζει από το σύστημα και το αναπαράγει. Αυτά, από μια θέση και αυτοκριτική, καθώς δεν διεκδικούμε δάφνες ιδεολογικής αγνότητας ή υπερεπαναστατικότητας, με απώτερο στόχο την καταστροφή του πανεπιστημίου και την κοινωνική απελευθέρωση.

Διεύθυνση επικοινωνίας: krish@hush.com

Το έντυπο αυτό ασχολείται με την ιδιαίτερη σχέση που έχουν οι φοιτητές με το lifestyle. Αρχικά, επιχειρούμε να ορίσουμε το lifestyle, κατόπιν παρουσιάζουμε την εικόνα και το ρόλο του φοιτητή όπως τον αντιλαμβανόμαστε ως μέλη μιας σύγχρονης δυτικής κοινωνίας και στη συνέχεια προχωράμε στην τεκμηρίωση του θέματος, επιχειρώντας να καταδείξουμε πως το φοιτητάριατο γίνεται μια από τις χρησιμότερες κοινωνικές ομάδες του καπιταλισμού ενσαρκώνοντας κατά γράμμα το ρόλο που του επιφυλάσσεται.

Για το Lifestyle

Θα μπορούσαμε να αρχίσουμε να μιλάμε για το lifestyle, ονομάζοντάς το σαν ένα κώδικα επικοινωνίας. Πράγματι οι ανθρώπινες υπάρξεις, οι ανθρώπινες συμπεριφορές, γίνονται αντιληπτές ως ενταγμένες στο lifestyle, ως κομμάτια των διαφόρων εκδοχών του ή σπανιότερα ως αποκλεισμένες από αυτό (η περίπτωση ενός άστεγου για παράδειγμα). Άλλα το lifestyle δεν είναι ένας τυχαίος κώδικας. Δεν είναι δημιούργημα υποκειμένων, δε χωράει τη διαφορετικότητα πέρα από τις διάφορες εκδοχές του, που στην τελική αυτό τις ορίζει. Είναι η υιοθέτηση ενός κομματιού του θεάματος σαν προσωπικό ρόλο. Αυτός ο ρόλος θα αναλάβει πια να χτίσει την προσωπικότητα, βάσει αυτού του ρόλου θα γίνεται πια κανείς αντιληπτός από την κοινωνία. Ενός ρόλου προκάτ, ενός ετεροκαθορισμού. Κάθε κοινωνική σχέση θα πρέπει να διαμεσολαβηθεί από το lifestyle, το οποίο είναι μια ενοποιητική βάση επικοινωνίας, μια βάση που δεν είναι δημιούργημα κανενός από τα υποκείμενα που επικοινωνούν. Το lifestyle, όπως και το θέαμα θα «ενώνει το διαχωρισμένο, αλλά θα το ενώνει μόνο σα διαχωρισμένο». Από 'κει και πέρα όλα θα είναι προβλέψιμα... Οι εξυπνακίστικες ατάκες, τα παγωμένα χαμόγελα, τα στημένα καθίσματα, τα αγκυλωμένα σώματα, αδυνατισμένα στο βάρος που πρέπει, ντυμένα με τα ρούχα που πρέπει, κινούμενα με το τρόπο που πρέπει... Το lifestyle, είναι ο μπάτσος της έκφρασης, αλλά είναι και ο νεκροθάφτης της...

Το lifestyle στον καπιταλισμό δε μπορούσε παρά να είναι μια σχέση εμπορευματική. Οι κανόνες που υπαγορεύει είναι κατευθύνσεις κατανάλωσης. Είπαμε ότι διαμεσολαβεί κάθε τι ζωντανό. Αλλά δε το διαμεσολαβεί απλώς. Προσθέτει ανάμεσα στη κοινωνική σχέση εμπορεύματα. Το ερωτικό φιλί είναι μια κοινωνική σχέση. Η αναγκαιότητα να μυρίζει η αναπνοή μέντα, είναι lifestyle. Και η τσίχλα που διαφημίζεται ότι προσφέρει την κατάλληλη γεύση για το ερωτικό φιλί είναι το εμπόρευμα. Το lifestyle είναι η θάλασσα από εμπορεύματα, μέσα στην οποία επιπλέουμε. Εντάξει, θα μιλήσουμε πάλι και για το καπιταλισμό...

Για τον φοιτητή...

Φοιτητής είναι ένας άνθρωπος ο οποίος, έχοντας ήδη πετύχει σε κάποιες δοκιμασίες που του έχει θέσει το "εκπαιδευτικό" (και όχι μόνο) σύστημα, περνάει από μια τελετή μύησης, μια μύηση που θα μετατρέψει ένα εξαρτημένο μέλος της κοινωνίας σε ένα "παραγωγικό". Φυσικά, ανάλογα με το πόσο "παραγωγικό μέλος της κοινωνίας" ευελπιστεί (ή ευελπιστούν γι' αυτόν) να γίνει, τόσο μεγαλύτερο χρονικά είναι το μυστήριο στο οποίο μυείται (θεωρητικά... εξαιρουμένων των «αιωνίων»), τόσο περισσότερο χρόνο εξειδίκευσης του προσφέρει το κράτος και η οικογένεια.

Σημαντικό χαρακτηριστικό του είναι επίσης το γεγονός ότι σε μια κοινωνία ιδωμένη

(αυστηρά ή χαλαρά) ταξικά, ο φοιτητής, χωρίς να έχει συγκεκριμένη θέση (ή συγκεκριμένες "ταξικές καταβολές"), δεν καταλαμβάνει τις χαμηλότερες. Μετανάστες πρώτης γενιάς που δουλεύουν στις οικοδομές ή οπουδήποτε αλλού, είθισται να μην απολαμβάνουν τη δημόσια δωρεάν παιδεία, η φοίτηση των μεταναστών δεύτερης γενιάς είναι κι αυτή κάπως ασυνήθιστη, ενώ το ίδιο ισχύει προφανώς και για ιθαγενή ασθενέστερα οικονομικά στρώματα. Προφανώς και η ίδια η τριτοβάθμια εκπαίδευση έχει εσωτερικές διαβαθμίσεις καθώς υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα σε ένα τυχαίο φοιτητή που περνάει και πηγαίνει σε Τ.Ε.Ι. στη Λάρισα και, παραδείγματος χάριν, μιας φοιτήτριας που τελειώνοντας το Πα.Πει. ετοιμάζεται για μεταπτυχιακό στο Παρίσι.

Όντας μέσα σε ένα θεσμό που την προικίζει με προσόντα για μια (λιγότερο ή περισσότερο) συγκεκριμένη δουλειά, μπορούμε να πούμε επίσης, για μια τυχαία φοιτήτρια, ότι είναι ταγμένη στην ιδέα της καριέρας όπως μια μοναχή είναι στο θεό. Κεντρικό σημείο των φοιτητικών χρόνων δεν είναι μόνο η απόκτηση των γνώσεων (λέμε τώρα) που θα την κάνουν ένα μάχιμο στέλεχος ή μια χρήσιμη υπάλληλο, αλλά και η απόκτηση όλων εκείνων των συνηθειών, του λεξιλογίου, της γκαρνταρόμπας, της γενικότερης εμφάνισης αλλά και της πνευματικότητας που αρμόζουν στην κοινωνική θέση για την οποία προετοιμάζεται και για την οποία θα παλεύει "δια βίου" (δεδομένου ότι στη θέση αυτή πιθανών να ενυπάρχει και η ανέλιξη). Έτσι μέχρι το τέλος των σπουδών είναι χρήσιμο να έχει αποτάξει την αχτενισιά, να τρέμει την καθηγήτρια, να πίνει καφέ και στο Κολωνάκι και να μισεί/φοβάται/φθονεί το συνεπέστερο της φοιτητή που κάθεται στη δεύτερη σειρά.

Ο φοιτητής μας, επίσης, λόγω διαφόρων φαντασιώσεων/φαντασιακών σχετικά με το μέλλον του διέπεται από ένα αυτοθαυμασμό (μέχρι και υπεροψία), ο οποίος μπορεί να περιγραφεί απλοϊκά με φράσεις όπως "τι γαμάτος είμαι που θα γίνω manager" ή "είναι εξαιρετικό να σου μέλλεται να ανήκεις στην υψηλή διανοήση". Τυγχάνει, επίσης, μιας ιδιαίτερης μεταχείρισης απ' όλη την κοινωνία, από θεσμούς και συγγενείς, η οποία τον βοηθάει να εξιδανικεύσει όλο και περισσότερο το ρόλο του στην κοινωνία και του αποκρύπτει υπέροχα ότι "τίποτα δεν είναι τσάμπα" στον καπιταλισμό.

Το σημαντικότερο όμως χαρακτηριστικό των φοιτητικών χρόνων της συντριπτικής πλειοψηφίας των φοιτητών, τουλάχιστον για τα πρώτα χρόνια, είναι η ελευθερία χρόνου, καθώς από το Γολγοθά του απουσιολόγιου οι περισσότεροι φοιτητές περνάνε σε μια "προαιρετική" κατάσταση η οποία δεν έχει ιδιαίτερες απαιτήσεις από αυτούς - πλην τριών μηνών ανά έτος (εξαιρουμένης μίας μικρής μειοψηφίας η οποία δουλεύει λόγω ανάγκης και όχι λόγω επιθυμίας για περισσότερη κατανάλωση...). Σε συνδυασμό με τα προαναφερθέντα χαρακτηριστικά και το στερεότυπο του "πότε αν όχι τώρα", η ελευθερία χρόνου, η οποία μπορεί να μεταφραστεί σε ελευθερία ενασχόλησης με οποιοδήποτε αντικείμενο, μετατρέπει τους φοιτητές στην εμπροσθοφυλακή της κατανάλωσης, στο πρότυπο του καταναλωτή.

Φοιτητής και Lifestyle, σχέση στοργής και αλληλοκατανόησης

Το life style και ο φοιτητής είναι άρρηκτα συνδεδεμένα. Μια αμφίδρομη σχέση αγάπης και λατρείας θα λέγαμε τους ενώνει. Με μια απλή παρατήρηση, εύκολα βγάζει κανείς το συμπέρασμα ότι οι φοιτητές έχουν αναγάγει το life-style και το εμπόρευμα σε θρησκεία, μια θρησκεία που μεσολαβεί σε όλες σχεδόν τις πτυχές της καθημερινής τους ζωής. Οι ναοί της θα λέγαμε ότι είναι όλοι οι χώροι και οι χρόνοι κατανάλωσης και οι ποικίλες τελετουργίες που χαρακτηρίζουν αυτή τη θρησκεία είναι ακριβώς οι

κώδικες συμπεριφοράς που απορρέουν από το life-style. Τέλος, όσων αφορά τους ιερείς της κατανάλωσης, αυτοί βρίσκονται παντού...είναι όλοι αυτοί που ευαγγελίζονται την υπέρτατη αυτή κοινωνία της αφθονίας και όλοι εκείνοι οι προασπιστές της.

Απ' την άλλη μεριά το ίδιο το εμπόρευμα θα λέγαμε ότι σημαδεύει τον φοιτητή. Και γιατί άλλωστε να μην το έκανε; Οι χώροι που επιλέγουν να κινηθούν οι φοιτητές είναι οι κατεξοχήν εμπορευματικοί χώροι και το ίδιο φαίνεται να ισχύει και για τον χρόνο τους, η δόμηση του οποίου γίνεται με γνώμονα την κατανάλωση. Το φοιτηταριό αποτελεί μια απ' τις πιο κινητικές μάζες στην πόλη (αν όχι την πιο κινητική) και το «πληρώνω άρα υπάρχω» φαίνεται ότι ταιριάζει γάντι με την ψυχосύνθεση του.

Επι παραδείγματι...

Ολόκληρες σειρές προϊόντων στηρίζονται στη φοιτητική αγοραστική δύναμη. Ένα καλό παράδειγμα τέτοιου προϊόντος είναι το φοβερό εκείνο σκεύασμα που αποκαλείται Red Bull. Το Red Bull και κάθε τέτοιου είδους προϊόν /υπηρεσία, έχει κατανοήσει πλήρως τον ρόλο του φοιτητή και τον αγκαλιάζει σε όλο του το φάσμα. Ταυτόχρονα τον εξετάζει, τον αναδιαμορφώνει για τις δικές του προφανείς ανάγκες και ύστερα τον επαναπροωθεί στην κοινωνία μέσω διάφορων μισητών και άθλιων κόλπων του μάρκετινγκ. Κάποια άλλα προϊόντα φοιτητικής απεύθυνσης που θα μπορούσαμε να αναφέρουμε είναι η Athens Voice, η αισχρή αυτή φυλλάδα που τόσο της αρέσει να πουλάει «επαναστατίλα» και τόσοι φοιτητές λατρεύουν, διάφορα περιοδικά τύπου Free, και διάφορες εκπομπές μούχλας και σαπίλας που ξεκινούν από τα ανεκδιήγητα Fame story (κ.τ.λ.) και τους ζωντανούς-νεκρούς που τα περιδιαβαίνουν και φτάνουν στο Λαζόπουλο και στα «504 χιλιόμετρα» του.

Χαρακτηριστικό σημείο του τρόπου κατανομής του χρόνου και του χώρου του φοιτητή αποτελεί η αυτοεπιβεβαίωση που αισθάνεται όταν περιδιαβαίνει (όσο συχνά του επιτρέπει το χαρτζιλίκι του) διάφορους χώρους «τέχνης» και κατανάλωσης όπως ο κινηματογράφος και οι συναυλιακοί χώροι /σκυλάδικα. Καταναλώνοντας ότι του σερβίρεται ως τέχνη (ή ως must) στα διάφορα αποστειρωμένα σούπερ μάρκετ κουλτούρας τύπου Village Park, Rex και Γκάζι, μας κάνει να πούμε με σιγουριά ότι τέτοιου είδους εταιρίες έχουν υπολογίσει σοβαρά την αγοραστική δύναμη του. Απ' την άλλη μεριά όμως ενισχύουν (σχεδόν κατά αποκλειστικότητα) και τα «μπακάλικά κουλτούρας» δηλαδή τους διάφορους «κουλτουριάρηδες» κινηματογράφους, τις εναλλακτικές σκηνές τα διάφορα φεστιβάλ, καθώς και τους κατά τόπους πολιτιστικούς ομίλους.

Γενικότερα οι φοιτητές, καθώς φαίνεται, για να «περνάνε καλά» (και συνεχώς διατείνονται ότι ξέρουν να περνάνε καλά...) θεωρούν απαραίτητη την κατανάλωση χωροχρόνου σε καφετέριες και μαγαζιά. Δεν συνηθίζουν να κάθονται σε δημόσιους χώρους (πλατείες, δρόμους, πάρκα, κ.τ.λ.) κι αν το κάνουν για λίγο (ίσως για να

ΠΩΣ ΚΑΠΟΙΟΙ ΦΤΑΝΟΥΝ ΣΤΟ ΠΤΥΧΙΟ ΠΕΤΩΝΤΑΣ;

Το Red Bull διανέμεται δωρεάν σε πανεπιστημιακούς χώρους και μάλιστα συνοδευόμενο από ένα διαφημιστικό μπροσουράκι απευθυνόμενο σε φοιτητές. Παραθέτουμε κάποια σημεία του: «Σήμερα όποιος δε θέλει να ανήκει στους «αιώνιους φοιτητές» περνάει όλη τη μέρα σε σεμινάρια, παραδόσεις, εργαστήρια, μετά πολλές φορές, τρέχει και στη δουλειά για τα προς το ζην ή παρακολουθεί το μεγάλο σχολείο της νυχτερινής ζωής. Όπως και να 'χει η φοιτητική ζωή απαιτεί πολύ ενέργεια. Και 'συ σίγουρα θέλεις και να περνάς καλά και να πάρεις το πτυχίο, άρα πρέπει να είσαι συνέχεια σε τέλεια φόρμα...το λέει και το ρητό:carpe diem»

ικανοποιήσουν την «επαναστατική» τους ανάγκη να είναι και κάπως «αλήτες») γρήγορα σπεύδουν να το διορθώσουν με ατάκες του τύπου «Τώρα που τα λέμε εδώ, δεν πάμε και σε κανένα μαγαζί να τα πούμε καλύτερα;»

Υπάρχουν «ειδικά» μαγαζιά για την «ειδική» αυτή πελατεία. Και τα οποία έχουν κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά:

Νεκρά πρόσωπα, σε νεκρά cafe (chic, το γαλλικό πουλάει...) όλα μαζί συγκεντρωμένα στην ίδια περιοχή της πόλης (σ' ένα φοιτητικό χώρο) κινούμενα στην ασφάλεια των ομοίων τους (π.χ. Ψυρή ,περιοχές γύρω απ' τα πανεπιστήμια...γύρω απ' τη Πάντειο «επιβιώνουν» πάνω από 5 μαγαζιά χάρη στον καθημερινό οβολό των φοιτητών...).Και σαν να μην έφταναν τα παραπάνω, αν τυχόν βρεθεί κανείς σ' ένα τέτοιο μαγαζί θα έχει μάλλον και την ευκαιρία να παρατηρήσει ότι οι φοιτητές αυτοπροσδιορίζονται κυρίως μέσω των σπουδών τους ,και μάλιστα με περηφάνια. Η πρώτη ερώτηση που κυριαρχεί σε μια γνωριμία είναι κατά συντριπτική πλειοψηφία «Τι σπουδάζεις;». Και αυτό με ύφος που δηλώνει ότι είναι αυτονόητο να σπουδάζεις αλλά και να σ' αρέσει το πανεπιστήμιο αλλά όμως να μην διαβάζεις και να περνάς τα μαθήματα («όλο σκονάκια και αντιγραφές κάνω...»), να σ' ενδιαφέρει η επιστήμη γνήσια κι αγνά και όταν πια τελειώσεις (γιατί θα τελειώσεις...) να σοβαρευτείς και να αφιερωθείς στην τέλεση της σοβαρής σου επιστήμης.

Όλα αυτά μαζί. Ταυτόχρονα. Δίχως να γίνεται αντιληπτή η οιαδήποτε αντίφαση. Όλα. Σκάνε πάνω σου με μιας, και ανακαλύπτεις τη μεγαλειώδη βία που κρύβουν μέσα τους οι κοινωνικοί ρόλοι και επί του παρόντος ο ρόλος του φοιτητή.

*Κατανάλωση ρόλου. Το απόλυτο προϊόν.
Το αγαπημένο προς τέρψη του φοιτητή*

Και καθώς η καταγιωστική προβολή κοινωνικών στερεοτύπων και ρόλων διαρκώς εξελίσσεται, παράλληλα εξελίσσεται κι ένας κομβικός ρόλος, απ' την πλευρά της εξουσίας, αυτός του φοιτητή. Δια μέσου διάφορων εμπορευματικών-θεαματικών μηχανισμών αυτός ο κοινωνικός ρόλος, συνεχώς ενισχύεται, επιβεβαιώνεται και μεταλλάσσεται έτσι ώστε να καλύπτει συνέχεια όσες ριζοσπαστικές πτυχές τυχόν του είχαν ξεφύγει.

Και για να μην ξεχνιόμαστε...

Βέβαια μεγάλο μέρος των φοιτητών, συνειδητοποιούν μόλις μπαίνουν στις σχολές, πως το κυρίαρχο lifestyle δεν τους εκφράζει και πως πρέπει να αλλάξουν τον κόσμο. Στο κάτω-κάτω οι γονείς τους ήταν στο πολυτεχνείο το '73, δεν μπορεί αυτοί να μείνουν άπραγοι. Ιδεολογίες fastfood και προκατασκευασμένα όνειρα με ημερομηνία λήξης τα 4 -5 χρόνια , ετοιμοπαράδοτα από τις διάφορες αριστερές παρατάξεις (πολλές από τις οποίες ανθούν συμπτωματικά μόνο στα πανεπιστήμια) είναι ο πιο βολικός δρόμος στην αναζήτηση αυτού του δήθεν εναλλακτικού κοινωνικού ρόλου. Το πέρασμα από το μάη του '68 στην πολιτιστική επανάσταση , από 'κει στις ζούγκλες του μεξικανικού νότου και πάλι πίσω στον ισπανικό εμφύλιο, γίνεται ανερευθρίαστα, αρκεί να έχει πολλά παγάκια ο φραπές του κυλικείου. Σε αποστειρωμένους χώρους μόνο κουβέντες για πεθαμένους μπορούν να γίνουν από πεθαμένα υποκείμενα. Το φάντασμα του che πλανάται στους φοιτητικούς διαδρόμους και από σημαίες και πανό μετουσιώνεται σε προφυλακτικά και μπλουζάκια replay προκειμένου να ικανοποιήσει

τις ακόρεστες καταναλωτικές ορέξεις των επαναστατημένων φοιτητών. Οι λέξεις μαοϊκός και αντιεξουσιαστής γίνονται καραμέλα στα χείλια τους στο κυνήγι του εντυπωσιασμού. Δε χρειάζεται να πιστεύεις σε κάτι, γεγονός που θα καθόριζε αναπόφευκτα την καθημερινότητα σου, αλλά να νομίζουν οι άλλοι ότι πιστεύεις. Δε χρειάζεται να είσαι αυτό που δηλώνεις αρκεί να φαίνεσαι πως είσαι. Ο ετεροκαθορισμός σε όλο του το μεγαλείο.

Φυσικά ο φοιτητής δεν αντιμετωπίζει μόνο την πολιτική σαν life style και κατανάλωση, γιατί και με οτιδήποτε άλλο καταπιάνεται κρατάει το φτηνό περιτύλιγμα πετώντας την ουσία. Είναι εκείνος ο οποίος θα παρακολουθήσει ένα ντοκιμαντέρ για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των Ναζί και δε θα τον συγκινήσει το γεγονός καθαυτό αλλά θα σχολιάσει το πόσο καλός κινηματογραφιστής είναι ο Ρενάι και τον τρόπο που «αποδίδει» μέσω της κάμερας. Θα δεχτεί να βλέπει τα εξαθλιωμένα πτώματα να συνθλίβονται και τα καμένα κουφάρια να γίνονται στάχτη και αυτές τις εικόνες να τις διαδεχτεί ένα προπαγανδιστικό ντοκιμαντέρ για την δημοτική βιβλιοθήκη του Παρισιού που γύρισε ο Ρενάι για το υπουργείο εξωτερικών της Γαλλίας. Και αυτή τη διαδοχή τη δέχεται ακριβώς γιατί συνδετικός-μεσολαβητικός κρίκος ανάμεσα σ' αυτές τις δύο εικόνες είναι ακριβώς η «κουλτούρα»...ο Ρενάι και ο κάθε «Ρενάι».

Το φοιτητριάτο χαζεύει με δέος, τις μπούρδες που σκαρφίζεται ο κάθε Τσόκλης, πλημμυρίζει ασφυκτικά κάθε χρόνο το φεστιβάλ της Βαβέλ θαυμάζοντας, τις περισσότερες φορές, το τίποτα (ή ότι του έχουν υποδείξει), γειμίζει τα ψαγμένα θεατράκια του κέντρου και ακολουθεί πιστά τα βήματα της alternative μουσικής βιομηχανίας. Η «κουλτούρα», το αγαπημένο όπιο του φοιτητή, διεισδύει και μεσολαβεί, καθώς φαίνεται, διάφορες κοινωνικές σχέσεις και αυτό γιατί αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο του ρόλου του. Όπως άλλωστε έχει ειπωθεί εδώ και καιρό η κουλτούρα είναι για τον φοιτητή «το φυσικό του στοιχείο. Αν δεν υπήρχαν τα «Πολιτιστικά κέντρα» ο φοιτητής θα τα είχε εφεύρει». Στην εποχή οπού «το αληθινό είναι μια στιγμή του ψεύτικου» οπού τα πάντα περνούν μια κρίση – έλλειψη αυθεντικότητας, τα διάφορα πολιτικά και πολιτιστικά ρεύματα με τον επιφανειακό και χυδαίο τρόπο που αντιμετωπίζονται από τους φοιτητές, δεν μπορεί παρά να είναι θολές αναπαραστάσεις νεκρών αντικειμένων, εκλάμψεις άστρων που πολλά δεν φώτισαν ποτέ, πριν κλειστούν για πάντα στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, από το οποίο ανασύρεται μοναχά το παραμορφωμένο είδωλο τους.

Τόσο η πολιτική και η τέχνη, όσο και ένα περίεργο ντύσιμο και μια χύμα ψευτοσυμπεριφορά, αποτελούν στοιχεία που μορφοποιούν το εναλλακτικό life-style. Όταν όμως οι προσωπικές και κοινωνικές σχέσεις είναι στο σύνολό τους διαμεσολαβημένες και το εμπόρευμα έχει κυριεύσει κάθε πτυχή του χώρου και του χρόνου μας, το εναλλακτικό lifestyle δε μπορεί παρά να είναι μια εκδοχή του κυρίαρχου και να κουβαλάει όλα τα χαρακτηριστικά του. Τα άτομα που το υιοθετούν αυτοπεριθωριοποιούνται ανούσια σε ένα πλήρως ενσωματωμένο ή ενσωματώσιμο περιθώριο εκτονώνοντας την καταπίεση που υφίστανται, σε προκατασκευασμένα καλούπια. Σε κάθε γωνία των εξαρχείων, του μοναστηρακίου, του ψυρή και όπου αλλού, παραμονεύει ειδικά κατασκευασμένο για αυτούς εμπόρευμα, ενώ κάθε κίνηση είναι προκαθορισμένη και φυλακισμένη στα στενά όρια μιας ψευτοάρνησης. Ειδικά μαγαζιά, από παπουτσάδικα και βιβλιοπωλεία, μέχρι καφετέριες και ουζερί, που σέρνουν ανάμεικτο άρωμα παρακμής και χαλκευμένου λαϊκού πολιτισμού, έχουν φτιαχτεί αποκλειστικά γι' αυτούς. Ένας κώδικας lifestyle, ελάχιστα διαφοροποιημένος αλλά εξίσου βδελυρός με τον κυρίαρχο.

Αυτό που θέλουμε να τονίσουμε, είναι ότι δεν υπάρχει εναλλακτική κουλτούρα και κυρίαρχη, υπάρχει η κουλτούρα η ενταγμένη στο σύστημα και υπάρχει και η ανατροπή του. Όλα τα άλλα είναι φενακισμοί που προσφέρουν μια γλυκιά ψευδαίσθηση διαφορετικότητας.

κλείνοντας...

Τέλος, θα θέλαμε να κρατήσουμε ότι ο φοιτητής και η αναπαράσταση του, παίζουν ένα σημαντικό ρόλο γενικότερα στην αγορά και (κατ' επέκταση) στην κοινωνία, η λειτουργία της οποίας απαιτεί μια πλειάδα ανθρώπων-προτύπων να είναι νέοι, ωραίοι, με άπλετο χρόνο για να κάνουν ό,τι τους κατέβει και να έχουν «ζωηράδα», ίσως και λίγη αμφισβήτηση (η οποία να εκτονώνεται υγιώς και μέσα σε συγκεκριμένα πλαίσια). Να είναι ανοιχτοί σε νέες εμπειρίες (κατανάλωση καινούριων προϊόντων /υπηρεσιών όπως είναι το bunjee jumpin και το smirnoff mule), αλλά και να έχουν ευρύ φάσμα ενδιαφερόντων (βοηθώντας στην επιβίωση διαφόρων βιομηχανιών). Αυτά τα χαρακτηριστικά προσιδιάζουν στον φοιτητή.

Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα, η γνωστή φράση που χαρακτηρίζει τα φοιτητικά χρόνια ως τα «καλύτερα χρόνια».Μια φράση που εμπεριέχει συμπεκνωμένες όλες τις προβολές του καπιταλισμού που αφορούν τον φοιτητικό ρόλο και την οποία δεν τη βρίσκουμε καθόλου ουδέτερη.

**Athens Voice, Red Bull και Καριέρα
των φοιτητών φτιάχνουν τη μέρα!**